

РЕШЕНИЕ

№ 26864

гр. София, 12.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8085** по описа за **2024** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от началника на Гранично полицейско управление /ГПУ/ - С. към Регионална дирекция "Гранична полиция" – Аерогари при Главна дирекция "Гранична полиция" – МВР срещу Решение от 27.06.2024г на Софийски районен съд /СРС/, постановено по НАХД № 2508/2024 г. Наказателно отделение /НО/, 13 – ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 19/17.01.2024 г., издадено от началника на ГПУ – С. към РДГП – Аерогари, ГДГП-МВР, с което за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ на основание чл. 51 от ЗЧРБ на "България Еър" АД е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева.

Касатор счита, че постановеното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Счита за неправилни изводите на съда, че се касае за маловажно нарушение и че в НП се съдържат противоречиви твърдения. Твърди, че в АУАН и в НП извършеното деяние е ясно, точно и непротиворечиво, като изрично са посочени разпоредбите на

чл.20, ал.1 т.1 и чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, а в описанието фактичката обстановка е посочена нормата на чл.6, ал.1, т.б от Регламент /ЕС/ №399/2016 на Европейския парламент и Съвета от 9 март 2016 година относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лицата през границите /Кодекс на шенгенските граници/, което според касатор в достатъчна степен дава представа на наказаното лице в какво деяние е обвинено, а в следствие и за какво му е наложена санкция. Към датата на извършване на нарушението законодателят е въвел забрана за превоз на пътници, които не отговарят на условията на чл.20, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЧРБ, към датата на издаване на НП РБ не е била приета в Шенген и не е била член от това пространство, предвид това и не е съществувала т.нар. „вътрешна граница“ с другите държави от него по смисъла на чл.2, т.1 от Кодекса на шенгенските граници, защото не се явява „държава-членка“ по Регламент /ЕО/ №562/2006г. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и да потвърди издаденото НП №19/17.01.2024г. Претендира разноски.

В съдебно заседание касаторът редовно уведомен, не се представлява. С молба от 22.11.2024г поддържа касационната жалба. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на разноските на ответник и моли съда същите да бъдат редуцирани до минимално определения размер, посочен в Наредбата по чл.36 от ЗА.

Ответникът – "България Еър" АД в отговора на касационната жалба я оспорва. Твърди, че е правилен изводът на СРС за липса на нарушение на чл.19, ал.1, т.1 и чл.20, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, тъй като „България Еър“ АД е превозвач. В случая е налице позоваване на препращаща норма на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, без да е посочено нормата, към която препраща. В този смисъл е и съдебната практика, която цитира. Счита, че с Регламент /ЕО/№562/2006г е премахнато извършването на граничен контрол на лица, пресичащи вътрешните граници на ДЧ на ЕС, т.е. соченото в НП лице не е пресичало външна граница на ЕС, същото е влязло в РБ от А., Н., поради което наложеното с НП наказание е неоснователно – пътникът е разполагал с валидна еднократна виза, тип „С“, която позволява пътуванията от-до страни членки на Ш. пространство, без да му бъдат оказвани препятствия от всякакъв вид. Моли отхвърляне на жалбата като неоснователна и потвърждаване на решението на СРС.

СПП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което счита, че въззивното решение следва да бъде потвърдено.

Административен съд София – град, XV-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В производството пред СРС е прието за установено, че на 19.11.2023г. около 15:15

часа в [населено място], на ГКПП-Аерогара С., при извършване на гранична проверка на влизане в страната на пътници, пристигнали с полет FB462 от А. за С. е установено, че превозвачът Авиокомпания „България Еър“ АД, след като е бил длъжен да провери документите за пътуване преди да извърши услугата по превозване на лицето А. С., [дата на раждане] г, гражданство М., п-т № LA28E8221, издаден на 21.06.2022г, притежаващ еднократна шенгенска виза тип „С“ №007164573, издадена от Ш., валидна от 13.11.2023г до 08.12.2023г, превозвачът го е превозил до РБ без наличието на валидна виза или разрешение за пребиваване, като е издал превозни документи - билет и бордна карта. За констатираното нарушение бил съставен АУАН № 528 от 13.12.2023 г., за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Въз основа на него било издадено обжалваното НП № 19/17.01.2024 г. издадено от началника на ГПУ – С., с което за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ на основание чл. 51 от ЗЧРБ на "България Еър" АД е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева.

Изложените фактически обстоятелства се установяват от събраните по делото доказателства.

Настоящата инстанция намира, че първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото като при тази му дейност не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

За да отмени издаденото наказателно постановление, съставът на СРС е приел, че е налице противоречие и неяснота относно основен елемент от НП, което представлява съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото възпрепятства нарушителя да разбере административното обвинение от фактическа страна и да организира адекватно защитата си спрямо него, респективно е основание за отмяна на НП поради несъответствието му с изискванията на процесуални закон. Изложил е, че в АУАН и в НП се твърди, че до РБ е превозено лице без наличие на валидна виза, в нарушение на чл.20, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, вменияващ задължение на превозвач, който превозва по въздух до РБ чужденци, преди да извърши услугата да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, като същевременно в НП се посочва, че лицето, превозено от „България Еър“ АД е влязло в РБ на 19.11.2023г и притежава еднократна шенгенска виза, валидна от 12.11.2023г до 08.12.2023г. Според СРС след като в НП се твърди, че лицето е притежавало валидна виза и е влязло в РБ в периода на валидност на въпросната виза, остава неясно как превозвачът не е изпълнил задълженията си по ЗЧРБ във връзка с проверка на документи за пътуване. Съдът е приел също, че дори и да се приеме, че е налице нарушаване на разпоредбата на чл.20, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, то в случая следва намери приложение чл.28 от ЗАНН.

Решението на СРС е неправилно.

Според настоящия състав СРС неправилно е приел, че е налице противоречие и неяснота относно основен елемент от НП, което съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото възпрепятства нарушителя да разбере административното обвинение от фактическа страна и да организира адекватно защитата си спрямо него.

В АУАН, и в НП са цитирани изрично чл. 20, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, както и чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 6, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) 2016/399, както и че превозвачът е бил длъжен преди превозване да провери

валидността на документите за пътуване, съгласно изискването на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Словесното описание на нарушението съответства изцяло на сочените за нарушени правни норми.

Според разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. СРС неправилно е приел, че в НП се съдържа противоречие досежно описанието на нарушението, тъй като в него е посочено, че пътникът е притежавал еднократна виза тип „С“ и пътуването е осъществено в периода на нейната валидност. В АУАН и НП изрично е посочено, че авиокомпанията не е изпълнила задължението си, вменено с чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, да провери валидността на документите за пътуване преди извършване на услугата по превоз, което е довело до превоза на лице до РБ, което не отговаря на чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 6, ал. 1, т. „б“ от Регламент /ЕС/ 2016/399.

Съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват. Както и по отношение чл. 20 ЗЧРБ, така и по отношение на чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ СРС неправилно е приел, че щом превозеният притежава еднократна шенгенска виза тип С, то превозвачът не е следвало да извърши проверка дали лицето е отговаряло на чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 6, ал. 1, т. Б от Регамента.

В НП изрично е посочено, че санкцията се налага за това, че не е проверена валидността на документите преди превоза, което е довело до превоз без виза на гражданин на М., който е длъжен да има такава съгл. чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. От чл. 19, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. чл. 6, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) 399/2016, във връзка с чл. 2 от същия регламент и т. 44 от преамбюла му във връзка с чл. 1, както и Приложение I към Регламент (ЕО) 539/2001 г. произтича задължението на пътниците да притежават валидни документи при преминаване на българската граница, която предвид факта, че към момента на довършване на нарушението още не е била страна-членка по шенгенското споразумение, нейните граници се явяват външни такива, дори когато полетът е вътрешен за територията на ЕС, т. е. между държави-членки на ЕС. Следователно превозвачът е бил длъжен да извърши проверка на пътника дали притежава валидна виза или разрешение за пребиваване, преди да издаде превозен документ - билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка, ответник по касация е допуснал нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Към момента на извършване на нарушението превозеният гражданин на М. е бил без валиден документ за пътуване, видно от представения отказ за влизане в страната №749/19.11.2023г и не е отговарял на условията за влизане в страната по чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ да провери това обстоятелство. В решението на СРС е прието, че е налице противоречие в описанието на нарушението, тъй като лицето притежава валидна еднократна виза, издадена от Ш., без да е аргументирал отказа за влизане в страната от 19.11.2023г., съдържащ се в административната преписка. Именно на база протокол за отказ за влизане в страната АНО е приел, че превозеното лице не отговаря

на условията по чл.8, ал.1 от ЗЧРБ за влизане в страната. Пътникът е притежавал виза, но тя не представлява документ за пътуване – валидната виза със срок до 08.12.2023г не е еднозначно на валиден документ за пътуване. Двете понятия са различни, съгласно чл.16 от ЗЧРБ притежаването на виза не може да бъде единствено основание за влизане и престой в РБ.

България Е. АД в писмен отговор оспорва доводите на касатора като излага мотиви, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ била бланкетна и не съдържала самостоятелен състав на административно нарушение, както и че чл.19,ал.1,т.1 от ЗЧРБ е неотнормиса спрямо превозвачите. Този довод е неправилен като не съответства на съдържанието на тази норма. Чл. 20, ал.1, т.1 от ЗЧРБ вмениява изрично задължение за превозвача, нарушаването на което е основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност по чл. 51 от ЗЧРБ. Санкцията е определена в минимален размер, поради което не са налице предпоставки за ревизирането ѝ. Предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН не са налице, противно на приетото от СРС, тъй като деянието не съставлява по-малка степен на обществена опасност от подобните му. Към датата на извършване на нарушението е въведена забрана за превоз на пътници, които не отговарят на условията на чл.20, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЧРБ в съответствие с Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген и Директива №2001/51/ЕО на Съвета за допълнение на разпоредбите на чл.26 от Конвенцията а прилагане на споразумението от Шенген от 14.06.1985г. Също така към датата на извършване на нарушението и издаването на НП РБ макар и член на ЕС не е била приета в Шенген и не е била част от това пространство, предвид това не съществува т.нар. „вътрешна граница“ с другите държави по него, по смисъла на чл.2, т.1 от Кодекса на шенгенските граници, защото не се явява членка по см. Регламент /ЕО/ №562/2006г. По изложените съображения настоящият състав приема, че с НП законосъобразно е ангажирана отговорността на "България Еър" АД, а решението на СРС е неправилно и следва да бъде отменено.

В горния смисъл е и трайната съдебна практика на АССГ по сходни казуси: Решение от 02.02.2024 г. по к. а. н. д. № 11488/2023 г. на АССГ; Решение от 06.07.2023 г. по к. а. н. д. № 4843/2023 г. на АССГ, решение от 14.12.2022 г. по к. а. н. д. № 6449/2022 г. и др.

С оглед изхода на делото искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 160 лв. общо за двете инстанции, на основание чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН Административен съд - София град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 27.06.2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, постановено по НАХД № 2508/2024 г. Наказателно отделение /НО/, 13 – ти състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 19 от 17.01.2024 г., издадено от Началника на "Гранично полицейско управление" - С. към Регионална дирекция "Гранична полиция" - Аерогари при Главна дирекция "Гранична полиция" – МВР.

ОСЪЖДА "България Еър" АД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Главна дирекция Гранична полиция" – МВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 160 лв. /сто и шестдесет/ лева за двете инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: